

et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen og Vejen) Forslag om at opretholde de nugældende i Lovens §§ 778, 792 og 988 fastsatte Erstatningsbetingelser med de Ændringer, der vedtoges af begge Ting i 1928—29, jfr. Ændringsforslag Nr. 209, samt om, at der i andre Tilfælde end Anholdelse, Varetægtsfængsel eller Strafadstaaelse kun skal være Adgang til at give Erstatning for Formueskade, men ikke for Lidelse og Tort.

Udvalget har overvejet Spørgsmaalet om at foreslaa Ændringer i de gældende Regler om Antagelse af beneficerede Sagførere (Retsplejelovens § 331, 2det Stykke, og § 733). Man er imidlertid enedes om ikke at stille Forslag til Lovændringer, men at henstille til Justitsministeren at foretage en betydelig Udvidelse af de nævnte Sagføreres Kreds og herved have for Øje, at yngre Sagførere kommer i Betragtning ved Antagelserne.

Udvalget henleder Opmærksomheden paa det ønskelige i, at Landsretterne i videst muligt Omfang gør Brug af den i Retsplejelovens § 735, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 67, indeholdte Hjemmel til som Forsvarer under Domsforhandlingen for Landsret i Straffesager at beskikke den Sagfører, som har været beskikket under Forundersøgelsen, og at det samme maa blive Tilfældet med den i Lovforslaget — til § 332 — indeholdte tilsvarende Regel for borgerlige Sager, i hvilke der er givet fri Proces.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen, og Vejen) ønsker at bemærke, at man saaledes som gjort gældende i Udvalget ikke mener, at dette store og omfattende Lovforslag, der paa adskillige Omraader søger indført helt nye Principper i vor Retspleje, burde have været ført frem til Betænkning i denne Samling, da der vedrørende disse forskellige Principspørgsmaal og ogsaa vedrørende andre Spørgsmaal ikke har fundet en tilstrækkelig Afklaring Sted, ligesom alle

Muligheder for en Sammenarbejden af de divergerende Synspunkter ikke kan siges at være endelig prøvet.

Under Hensyn til disse Forhold og ogsaa i Betragtning af, at forskellige Oplysninger, som Udvalget har ønsket, dels først er kommet frem i de sidste Dage, dels endnu ikke foreligger, vilde Mindretallet have foretrukket, at man saa havde nøjedes med en Beretning, saaledes som det skete i 1927 med det da foreliggende Forslag til Ændringer i Retsplejeloven, en Fremgangsmaade som det nuværende Flertal den Gang som *Mindretal* ogsaa gik ind for.

Da Flertallet imidlertid ikke har villet bøje sig for dette Ønske, har *Mindretallet* ikke villet modsætte sig Betæknings Afgivelse, naar Sagen i øvrigt ikke forceres frem til 2den Behandling i denne Samling. Paa den anden Side maa *Mindretallet* dog understrege, at dets Ændringsforslag kun er at betragte som foreløbig stillede, saaledes at *Mindretallet* forbeholder sig, naar Forslaget i næste Rigsdagssamling paa ny bliver forelagt Folketinget til Behandling, da eventuelt at stille andre Ændringsforslag eller tage anden Stilling, idet *Mindretallet*, som det fremgaar af det foran anførte, ikke kan betragte Lovforslaget som endelig færdigbehandlet af Folketingets Udvalg.

For de enkelte Punktets Vedkommende skal man yderligere tilføje følgende:

Naar *Mindretallet* ønsker at opretholde Ordningen med den hidtidige Voteringsmaade og derfor maa gaa mod offentlig Votering og mod en Deling af Højesteret i to Afdelinger, har dette først og fremmest sin Grund deri, at *Mindretallet* anser det for at være af meget stor Betydning at værne om Højesterets ubetingede Uafhængighed og om Højesteretsdommenes Ensartethed. — Højesterets Domme bør være det sidste Ord i enhver Sag. Og Højesteretsdommerne bør ikke kunne være Genstand for Pres eller for personlig Kritik udefra paa den ene eller anden Maade, hverken før eller efter Dommens Afsigelse. Det er ikke nok, at Højesteretsdommerne faktisk er uimodtagelige for Paavirkninger udefra, det